

rozsądny czas po wydaniu wyroku w niniejszej sprawie, tzn. przez maksymalnie jeden pełny rok kalendarzowy, począwszy od dnia 1 stycznia roku następującego po wydaniu wyroku.

Skarga Komisji opiera się na następujących trzech zarzutach:

- a) W zarzucie pierwszym dotyczącym naruszenia prawa w odniesieniu do podstawy prawnej zakwestionowanego rozporządzenia (naruszenie art. 43 ust. 2 TFUE) Komisja podnosi, że Rada dopuściła się błędu poprzez podzielenie wniosku Komisji i przyjęcie jego części na podstawie art. 43 ust. 3 TFUE, gdyż powinien on być zostać oparty w całości, jak to zaproponowała Komisja, na art. 43 ust. 2. Zakwestionowane rozporządzenie zawiera przepisy nieobjęte zakresem art. 43 ust. 3, który może tylko stanowić podstawę dla środków dotyczących ustalania i przydziału dopuszczalnych połowów.
- b) W zarzucie drugim dotyczącym wynikającego z powyższego naruszenia prawa w odniesieniu do procedury decyzyjnej i kompetencji instytucjonalnych Parlamentu Europejskiego w zakresie uczestniczenia w zwykłej procedurze ustawodawczej oraz Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w zakresie przeprowadzenia z nim należnych konsultacji (naruszenie art. 294 i art. 43 ust. 2 TFUE) Komisja podnosi, że część odnośnego wniosku została przyjęta przez Radę stanowiącą samodzielnie, a Parlament Europejski nie brał udziału w jego przyjęciu, jakby to miało miejsce w ramach zwykłej procedury ustawodawczej, natomiast z Europejskim Komitetem Ekonomiczno-Społecznym nie przeprowadzono odpowiednich konsultacji.
- c) Wreszcie w zarzucie trzecim dotyczącym przyjęcia zakwestionowanego rozporządzenia bez wniosku Komisji lub istotnej zmiany charakteru wniosku Komisji (fr. *dénaturation*) (naruszenie art. 17 TUE i art. 43 ust. 3 TFUE) Komisja wskazuje, że podzielenie wniosku przez Radę i wynikająca z tego zmiana podstawy prawnej jednej jego części doprowadziła do istotnej zmiany charakteru wniosku Komisji przy naruszeniu przysługującego Komisji wyłącznego prawa inicjatywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 352, s. 10.

Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-139/13)

(2013/C 156/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Maidani i G. Wils, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że w związku z brakiem zastosowania do dnia 28 czerwca 2009 r., w którym upłynął termin przewidziany w art. 6 rozporządzenia nr 2252/2004 ⁽¹⁾, wymogów technicznych dotyczących wydania paszportów biometrycznych zawierających odciski palców zgodnie z przepisami zawartymi w decyzji Komisji C(2006) 2909 z dnia 28 czerwca 2006 r. Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tego rozporządzenia;
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze Komisja zarzuca Królestwu Belgii, że nie przyjęło ono środków koniecznych w celu zapewnienia wydania paszportów biometrycznych zawierających odciski palców w terminie przewidzianym na mocy rozporządzenia (WE) nr 2252/2004.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2252/2004 z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie norm dotyczących zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez państwa członkowskie (Dz.U. L 385, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (Niemcy) w dniu 20 marca 2013 r. — Anett Altmann i in. przeciwko Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht

(Sprawa C-140/13)

(2013/C 156/35)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Annett Altmann, Torsten Altmann, Hans Abel, Doris Anschütz, Heinz Anschütz, Waltraud Apitzsch, Uwe Apitzsch, Andrea Arnold, Klaus Arnold, Simone Arnold, Barbara Assheuer, Ingeborg Aubele i Karl-Heinz Aubele

Strona pozwana: Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht